

Tartalom

- In memoriam Takács László
 - S a csillagok a földön járnak
 - Heinrich Heine: Dal
 - Egy arc a Révaiból - Bartalos János Jeromos
 - Búcsúzik a 12.C
 - A királyok leköszönnek - Távozik a 12.D
 - Könyvajánló - A gyűrűk ura
 - Földszint kilences
-

In memoriam Takács László (1938-2002)

Tisztelt Tanár Úr, Kedves Laci bácsi!

Búcsúzunk Tőled, pedig csak nemrég búcsúztattunk. 2001. június 25-én a tantestületi záróértekezleten jelentettük be hivatalosan, hogy nyugdíjba vonulsz, és a 2001-2002-es tanév már úgy kezdődött, hogy a Te neved - 40 év óta először - nem szerepelt a tantárgyfelosztásban. Azt mondtad, hogy azért nem tudsz dolgozni tovább, mert az esetleges gyógykezelések miatt elmaradnának óráid. Tudtam, hogy hiányozni fogsz. Csak azért nyugodtam bele a döntésedbe, mert nem tette volna, ha nem így érzel. Egyéb jelet akkor még nem láttam. Betegségedről nem sokat beszélteél.

Takács László (1938-2002)

Decemberben alaposan ránk ijesztettél. Névadónk ünnepségén éreztük, hogy komoly baj van. Minden mozdulatodon mérhetetlen szenvedés látszott. A gyors és pergő beszéded lassú és erőtlen volt, másodpercekre megmegszakadt. Úgy roskadtál le a székbe, ahogy még sohasem láttam. Nem lepődtünk meg, hogy kórházba kerültél, majd örömmel üdvözlöttünk az új évben. Úgy gondoltuk, pár hét múlva újra a régi leszel. De ezúttal nem tudtál megerősödni, aztán egyre rosszabb híreket hallottunk, végül március 27-én pontban déli 12 órakor megállt a szíved.

Az úgynevezett révais szellemiség megtestesítője voltál úgy, hogy magad is formáltad azt. A diákmozgalomtól a hagyományörzésig, a házirendtől az ünnepségekig mindenütt ott van a kezed nyoma. Nagyon gyorsan igazgatóhelyettes lettél, és több mint 25 évig szolgáltad így az iskolát. Ez a szó helyes, szolgáltad. Mégpedig alázattal. Azzal az alázattal, amivel a legnemesebb ügyeket kell szolgálni. És Neked az oktatás, a nevelés, a közösség, az iskola a legnemesebbek közül való volt. Együtt olvastuk: "Az életnek értéket csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk. Ember vagy, tehát embermódra és az emberek között kell élned. Embermódra élsz, ha igazságosan élsz. Ha megkísérelsz - feltűnés és hiú szerep nélkül - segíteni az embereknek." Te embermódra éltél.

Hiányozni fogsz. A családnak, a feleségednek, gyermekeidnek, unokádnak, testvéreidnek, rokonaidnak. Hiányozni fogsz nekünk, az iskolának, a diákoknak. De ott leszel a gondolatainkban, a tudatunkban, a cselekedeteinkben. Hisz sokáig éltél közöttünk, részünk vagy. Meséljük majd a történeteket, amikben még Te voltál a főszereplő, bár soha nem akartál az lenni. Mindig az volt a fontos, hogy az előadás sikerüljön, nem annyira az, hogy ki volt a főszereplő. A csapat győzelme volt a lényeges, nem a góllövő személye.

Sokan gondoltak Rád az elmúlt napokban, mikor megtudták a hírt. Hívták egymást, hogy megosszák saját fájdalmukat, hogy felelevenítsenek egy-egy emléket. Részvétet nyilvánítottak tanítók-tanárok, orvosok, mérnökök, jogászok, értelmiségiek és kétkezi munkások, akiket tanítottál, neveltél, akik ismertek és szerettek.

Tanár Úr, Laci bácsi! Nyugodj békében!

(részletek Horváth Péter igazgató úr búcsúbeszédéből)

S a csillagok a földön járnak (Takács László emlékére)

Szól a hang, ám nem akarunk hinni neki, hiszen az igazak, a jók nem veszíthetnek. Ők nem adják fel, nem bújnak el, hanem szembenéznek, s vállalják a küzdést, a kórt.

Egy számára piciny világ gyászol, mely mégis oly hatalmas, s ezt onnan fentről, a csillagokból mind látni képes a legyőzhetetlen. A szív, mely értem dobog, érted és mindannyiunkért.

Az élet doktora volt ő, kinek az élet hálátlan doktora lett. Ő volt a könyv, melynek lapjai végelethetetlenek, a szó, mely testet ölt, a példa, melyet nem követni bűn, a tett s az erény, mely mindig tisztelendő.

Apja volt ő nemcsak gyermekeinek, hanem tanítványainak is.

Nem emlékezni akarunk, hisz ő még mindig itt van, még mindig tanít, még mindig vezet minket az úton, mely embert, tudást s büntelen lelket nevel.

Neveljen minket tovább! Hogy tiszták maradjunk, s tanítson minket arra, hogyan kell a jót elérnünk gyalázat nélkül, hogyan lehet a becsület és a tisztelet erejét birtokolni, hogyan lehet Juvenalist követni, hogyan kell élni harácsolás nélkül, hogyan kell józanul kételkedni, s hogyan lehet tündöklőbbnek lenni, mint fény.

Ő tanára volt mindenkinek. Szellemisségét ránk hagyta, s ez többet ér, mint bármely más ajándék.

Éljünk ezzel, hisz ő ezt így akarta és akarja.

Böcskei Balázs 12.A

Heinrich Heine: Dal (ford. Kovács Nikoletta)

Szomorúságom óceánja végtelen
Megfejteti nem tudom;
Régi idők fakult meséje feldereng
Egy merengő ősz-napon.

Hús fuvallat leng a bordó alkonyon
A vén Rajna szunyókál;
A messzeségben fényben izzó csúcsokon
Arany sóhajt fújdogál.

Arany fényben arany szûz ül meztelen,
Sóhaj-haját fésüli;
Nem ékszere: szeme csillog fényesen
Tán drágakövel van teli.

Dal cseng fülembe, csodás melódia,
Fájdalma élesen vad;
Érző szívemnek meg kell hasadnia,
Vérem folyása is apad.

Méla hajós kis ladikján álmot lát,
Elragadja fájdalom;
Issza arany dallam égi mámorát,
mit neki már hegyorom!

Mesém vége végtelenül szomorú:
hajnalra levonult az ár;
A Rajnán úszó ladik helyén koszorú
Dalod miatt: Lore-Ley!

Egy arc a Révaiból - Bartalos János Jeromos

Nevét bizonyára sokan hallották már a különféle matematika-, fizika-, illetve kémiaversenyeken elért jó helyezése miatt. Vele beszélgettem egy hétfői matekszakkör előtt.

Miért éppen a Révaiba jöttél?

Hallottam az iskola jó hírérl, és a szüleim is azt akarták, hogy itt folytassam tanulmányaimat. Nálunk ez már családi hagyomány - édesapám, bátyám és nővérem is ide járt, ill. jár.

Bartalos János Jeromos

Próbálkoztál a hatosztályos felvétellel?

Nem, mert én akkoriban úgy hallottam, hogy nincs nagy különbség a kétféle iskolarendszer között.

Levélen laksz, egy Móvárhoz közeli településen. Gondot jelent reggelente a bejárás és a hazautazás?

Nem, nem jelent gondot. Gyakran járnak arra a vonatok, így a különböző időpontú szakköreim miatt sem kell várakoznom. Bár reggelente egy kicsit álmos vagyok a korai felkelések miatt.

Említetted a szakköröket. Milyen tantárgyakból jársz szakkörökre, ill. milyen délutáni elfoglaltságaid vannak?

Járok matematika-, fizika- és kémiaszakkörre, továbbá hetente egyszer zongoraórára van Móváron, és általában péntekenként Budapestre járok több iskolatársammal egy olimpiai előkészítő szakkörre matematikából.

Hogyan készülsz a versenyekre?

A különböző tantárgyak versenyekre eltérőképpen. Kémiából mostanában kísérleteket végzek, ill. titrállok az országos fordulóra, matematikából és fizikából pedig feladatokat oldok meg.

Idén matematikából és kémiából is bejutottál az országos döntőre, amihez gratulálok. Ezeken kívül melyik az a versenyeredményed, melyre szívesen emlékszel vissza?

Tavaly a Gordiusz matematikaverseny megyei fordulóján első helyezett lettem, és szép könyveket kaptam, melyeket többször is elolvastam. A verseny pécsi döntőjére is eljutottam.

Mit csinálsz szívesen a szabadidődben?

Legkedvesebb elfoglaltságom az olvasás, kedvenceim a sci-fi és a fantasy. Kedvenc könyvsorozatam Asimov: Alapítvány és Birodalom c. sorozata, többször is végigolvastam az egészet.

Hogy állsz a humán tárgyakkal, a nyelvekkel?

Sajnos, bár ez magától értetődő, sokat kell tanulnom a témazáró dolgozatokra, amúgy ötösöket kapok általában. A nyelvtanulásról pedig annyit, hogy németből voltam nyelvvizsgázni, de az eredményét még nem tudom.

Majdnem három éve ide jársz. Milyennek látod az iskolát, az osztályodat, a tanáraidat?

Az iskola nagyságát már sokan magasztalták előttem, én erre most nem térnék ki. A tanárimról annyit, hogy sokat köszönhetek nekik, hiszen ők készítettek fel az egyes versenyekre, és az egyéb tantárgybeli tanárimmal is jó viszonyban vagyok. A diákdiri-választáson sokan megismerhették az osztályt, de benne élőként szólva csak pozitív véleményem van róla.

Sokféle tantárgyból jársz versenyekre. Kialakítottál köztük valamilyen sorrendet?

Nem, pillanatnyilag mindegyiket egyformán fontosnak érzem, és egyformán foglalkozom velük, de jövőre szándékozom kialakítani egy bizonyos sorrendet, a továbbtanulási terveimnek megfelelően.

Hol szeretnél továbbtanulni?

Még nem tudom, majd jövőre megmondom.

Mostanában minden nyáron részt veszel egy matematikátáboron. Mesélj erről valamit!

Mindig örömmel megyek oda, mert a matematikai előadások nagyon érdekesek és hasznosak, nyelvtanulásra, ill. különböző sportversenyekre - pl. sakk, pingpong - is lehetőség van, és a barátaimmal lehetek.

Látom, új szemüveg van rajtad. Mi ennek az oka? - Valójában ez a pótszemüvegem, most hordom először. A másik szemüvegemet véletlenül eltörte a Cica, miközben a nővérem felém repítette szegényt.

Köszönöm a beszélgetést, és további jó tanulást és eredményes versenyzést kívánok.

Fehér Ádám 11.D

A riport óta megkaptuk az OKTV-eredményeket. János matematikából 8., kémiából 25. helyen végzett.

Búcsúzik a 12.C

"Elmúlt, mint száz másik pillanat, s tudjuk, hogy mégis múlhatatlan, mert szívek őrzik, nem szavak."
(Hemingway)

Pár nap, és VÉGE. Eljött az ideje, hogy bátran szembenézzünk azzal, hogy életünk egy nagyon fontos szakasza lezárult. Megkönnyebbülve, de könnyes szemmel mondunk búcsút iskolánknak és egymásnak.

Milliónyi közös és egyéni emlék köt ide minket. A kirándulások "eszméletlen" kalandjai, úgy mint a lerobbant busz, az elhagyott csomagok, az egri borospincék, éjjeli "erőltetett menet" a mezőn... Olyan események, amelyek mások számára talán semmit sem mondanak, de ezek kovácsoltak és kötnek össze egy életre. Hiszen hogyan feledhetnénk, mikor az egész osztály tógában toborozta a választókat, mikor a pénteki bulik után együtt fagyoskodtunk várva az első buszt, vagy mikor doga előtt a tanárinál küldöttségünk mindent latba vetve próbálta eltolni a már kétszer elhalasztott dolgozat időpontját.

Tudjuk, hogy néha rossz fát tettünk a tűzre, és talán jogosan vívtuk ki tanáraink haragját, ezért most szeretnénk elnézésüket kérni. Mentségünkre szolgáljon, hogy fiatalság bolondság...

Talán (bőven) akadnak, akik számolják a napokat, mikor lesz már üres a 106-os, de nekünk jó volt itt, és nem cserélnénk el egyetlen együtt töltött napot sem. Megváltozik minden, nem leszünk többé "a cések", de amíg csak lehet, őrzünk mindent, amit itt kaptunk.

Ahogy múlnak a napok, fellélegezhetünk, mert nem lesz több duplaórás magyardoga, "Sárig es kit kigyó"..., se pH-érték kémiaán, most mégis úgy érezzük, végigülnénk még pár péntek hatodik órai matekot, s halasztanánk a végső pillanatot...

"A múlt emlék,
a jövő titok,
a jelen ajándék."

Bán Felícia, Zöld Kata

A királyok leköszönnek... - Távozik a 12.D

Egyszer minden osztály életében eljön az a perc, amikor búcsúzni kényszerül. Így vagyunk ezzel mi is, alig egy hónappal a Révai elhagyása előtt. Egy hónap, és kiderül, mit ért e négy év, mely oly gyorsan elrepült. Az elsős évnnyitónkon még kételyekkel telve léptük át a baglyos kapu küszöbét, de az osztálytársaink megismerése, valamint tanáraink kedves szavai hamar eloszlatták minden félelmünket. Az iskola elvégzése után- ismét félelemmel fogjuk átlépni e fent említett küszöböt, hisz tudjuk, hogy egy akadályokkal teli világ vár ránk, melyben meg kell állnunk a helyünket, és meg kell valósítanunk az általunk kitűzött életcélokat is. Bármilyen történik velünk a későbbiekben, a négy év alatt szerzett felejthetetlen élmények, tapasztalatok már örökké megmaradnak emlékezetünkben, végigkísérve hátralevő életünket.

Hogy is felejthetnénk el a fűzfői táborozásokat, ahová minden évben elmentünk: először gólyaként, később pedig a gólyákat a gimnáziumra felkészítő révaisokként? A mi közösségünk már az első tanítási nap előtt is igazi egységgé kovácsolódott a révais tábornak köszönhetően, ahol szinte az egész osztályunk jelen volt. Hiszen hogy is tudná elfelejteni a bulik hangulatát az, akinek legalább egyszer is része volt ebben!? Itt ismertük meg leendő osztályfőnökünket, aki a négy év alatt végig kiállt - néha kikészült - mellettünk.

Révai Miklós Gimnázium

Emlékezzünk meg a sítáborokról is, ahol soha sem unatkoztunk, és ahol megtudtuk, hogy a hülyeség mértékegysége "egy Kunczi András", a Vili bácsi által kitalált új mérési forma! A többi révais osztályhoz hasonlóan mi is szerveztünk osztálykirándulásokat, és büszkén állíthatjuk, hogy a négy év alatt sikerült körbeinnünk egész Magyarországot! A hagyományokat tiszteletben tartva a mi osztályunk is részt vett a már-már tradicionálisnak számító "diákdiri"-választáson, ahol - bár szoros küzdelmet követően a második helyen végeztünk, de - célunkat mégis elértük, hisz igazi Paradicsomot teremtettünk az egész iskola számára. Révais pályafutásunk végének közeledtét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy túl vagyunk a szalagavatón, és tanáraink egyre többet emlegetik a legtöbb diákból borzongást kiváltó "érettségi" szót.

Végül, de nem utolsó sorban meg kell említenünk az életünk következő nagy állomását, a továbbtanulást. Már hetekkel ezelőtt kitöltöttük és postáztuk jelentkezési lapjainkat. Továbbtanulásunk reáltagozatként orvosi és műszaki pályák felé orientálódik, de néhányan közülünk mégis humán területen szeretnének továbbtanulni, jogásznak, közgazdásznak. Kezdetben 38-an voltunk, de közülünk néhányan nem bírták a hazai klímát, ezért úgy döntöttek, hogy Kolombusz után ők is meglátogatják az "új világot", szerencsére voltak, kik helyükre léptek.

Már csak pár hét, és elérkezik a nagy nap, május 10-e, mikor utoljára vesszük birtokunkba második otthonunkat, a 203-as tantermet. Ez az a hely, hol oly sokat voltunk, még többet lógtunk, de "mindig" tanultunk. A "Nagymúltuban" eltöltött évek és az előbb említett dolgok alapján bátran kijelenthetjük: a királyok leköszönnek, és átadják helyüket a méltó utódok számára.

Ferenczy Zsolt, Telekesi Tibor 12. D

Könyvajánló: A gyûrûk ura

Képzeld el, hogy sok ezer évvel ezelőttre, egy nagyon távoli világba érkezel! Ahogy félénken körülnézel, fellegekig nyúló fákat láatsz, és apró, fehér kis virágokat. Süt a Nap, és téged boldogság és a nyugalom jár át. Lépteket hallasz, és a lomb susogását. Mikor megfordulsz, közeledő alakokat láatsz: hosszú hajukon megcsillan a napfény, leheletfinom köpenyük lágyan lengedez a szélben. Üdvözölnek téged, már vártak rád. Tudják, hogy barát vagy. A szemükbe nézel, és valami földöntúli ragyogást láatsz bennük. Elvisznek a Fák Úrnőjéhez, és te elámulsz szépségén. Rád mosolyog, étellel kínál, vékony kis ostyákat nyújt feléd, melyek meglepően finomak, és már az első után nem érzel többé éhséget. Már tudod, hol jársz: ez itt Lothlórien földje, ahol az örökéletű tündék élnek... Éjjeli fekhelyül puha ágyat kapsz, nyugodt vagy, nem félsz már semmitől, mikor elalszol. Ide nem ér el a külvilág fájdalma, ez itt Lórien.

Mikor reggel felébredsz, egy mezőn találod magad. Ahogy felnézel, feléd siető lovasokat láatsz. A vezetőjük hozzád lép, egy lovat vezet kantárszáron, és kér, hogy menj velük. Felülsz az állatra, és nemsokára a harcosokkal együtt egy városba érsz, melynek közepén egy domb emelkedik. Felvezetnek oda, ahol egy büszke csarnokot láatsz. Teteje aranyból, fénye messze csillog. A kapubálványok előtt csillogó vértű emberek állak őrt. Elindulsz feléjük, s mikor odaérsz, kinyílik előtted a kapu. Belépsz, és a roppant terem túlsó végébe érve egy díszes trónszéken öregembert láatsz. Leültetnek vele szemben, és a mai napot vele töltöd. Sok mindenről mesél neked, s te figyelmesen hallgatod. Ez itt Edoras, és te Lovasvég urával, Thengel fia Théodennel beszélgetsz. És mikor Meduseld csarnokára is leszáll az est, kényelmes szállást kapsz, hogy holnap újból útra kelhess, és bejárhasd ezt a varázslatos földet.

Ez Középfölde világa. A jók birodalma. Boldogságban és békességben éltek, de a Sötét Úr ereje éledezni látszik. Veszélyes tárgyra bukkannak a vidám kis lények: egy gyûrû az, mely létüket fenyegeti. Elpusztítására a különféle népek újra szövetségre lépnek: így lesz tagja a Gyûrû Szövetségének egy tünde, egy törp, egy nagyhatalmú varázsló, egy halandó ember Gondor

földjéről, négy kis hobbit, és egy kósa, a gondori trón jogos örököse. Ők kilencen próbálják megakadályozni Középfölde pusztulását.

Kalandokkal teli útjukat kíséri végig J. R. R. Tolkien varázslatos műve: A gyűrűk ura. Ha szeretnél nagy, sík mezőkön vágatni Rohan gyors lovain, ha vonz téged a csaták zaja, és nem veted meg barlangok mélyén, sötét árnyaktól és orkóktól üldözve a menekülés izgalmát, érdekelni fog a könyv, mint ahogy rengeteg ember tetszését nyerte el világszerte. Mindenkinek ajánlom.

Jankovits Réka 8.F

Földszint kilences

Az melyik, kérdezhetnéd.

Itt nincs hangszóró, innen ritkán hirdetünk, de mire végzős lesz egy révais, főleg nyelvvizsga után egyre több időt tölt nálunk, az iskolai könyvtárban.

Az Iránytű e számát szerkesztve szólított meg Juhász Attila kollégám, volna-e kedvem "könyvtári" cikket írni. De még mennyire, hisz a téma számunkra most különösen aktuális.

Az elmúlt hetekben több osztály diákjai a megyei honismereti versenyre készültek. Az egyik feladat az volt, hogy mutassanak be egy percben egy iskolatörténeti relikviát. Kivalt hozzálattunk a kincskereséshez, a több mint 200 éves alma mater történetének, tárgyi dokumentumainak számbavételéhez. Ugyanaz a lázas érzés érintett meg, mint 1987-ben, amikor a 200 éves jubileumra a kiállítást készítettük elő, vagy amikor az első emeleti tárlóban látható anyagot válogattuk.

Megsárgult fényképek az épületről, híres tanárokról, könyvritkaságok a 17. századtól, Révai néhány saját könyve, egykori önképzőkori jegyzőkönyvek, kéziratok sokasága. Kincsek, amelyeknek értékét inkább a lélek, a szellem méri. Örültem, hogy ezt az élményt néhány diákkal megoszthattam.

1974-ben vettem át a könyvtár irányítását és arra szerződtem, hogy ezt a gyűjteményt - minden lehetőséget megragadva - szakszerűen gazdagítom és ápolom. A könyvtár egyidős az iskolával, történetében sötét és fénylő időszakok váltakoztak. Hozzáértő elmék gazdagították, főleg a reáliskola időszakában. Majd háborús események, ideológiai harcok tizedelték az állományt.

Múlt, jelen és jövő jelölte és jelöli ki teendőinket. Először a szabadpolcos rendszer bővítéséhez és az olvasóterem világításának korszerűsítéséhez kaptam segítséget. Az állomány szakszerű gyarapításához az iskolai költségvetés biztosította a legszükségesebb keretet.

1993-ban szakmai segítőm érkezett, ekkor került iskolánkba Galgóczi Kati, a neves író nő unokahúga. Hozzáértésével és kedves személyiségével egyre jobb irányt vett a könyvtári munka. Pályázatokat írtunk, hogy több pénzt szerezzünk egy korszerűbb gyűjtemény kialakítására. Nagyobb mértékben tudtuk fejleszteni a következő gyűjteményeket: kötelező olvasmányok, kézikönyvek, idegen nyelvű szakkönyvek, vizsgákra és versenyekre felkészítő gyakorlókönyvek. Új dokumentumtípusokat kezdtünk gyűjteni: CD-ROM, videofilm...

A szolgáltatások bővítése és a berendezés korszerűsítése is állandó téma volt.

Az előtérben látható szép századelős szekrénysort és az íróasztalt, amely egykor az igazgatói irodában volt, ún. állami normatív támogatásból sikerült felújítani.

Sokat áldozott az iskola számítógépekre is, részesültünk a szakképzési alapból. A jelenlegi 4 számítógép és a másológép szinte állandóan üzemel.

Szintén egy sikeres pályázat eredménye egy integrált számítógépes könyvtári program, amelynek segítségével folyamatosan dolgozzuk fel a meglévő állományt és a kölcsönzést is ezzel bonyolítjuk.

Örvedetesen nagy a napi forgalom. Szeretnénk egyre több könyvtárhasználati ismeretet átadni és sok-sok csendes, tartalmas órát biztosítani az elmélyültebb munkához.

Álmaink is vannak. Ahogy évtizedekig díszteremről álmodtunk, úgy álmodunk most egy szép olvasóteremről és egy csendes kis szobáról, ahol az iskolatörténeti relikviák méltó helyen pihenhetnek, hogy aztán egy-egy rendezvényen, kiállításon mesélhessenek elődeink hétköznapijairól és ünnepeiről.

Bartl Istvánné tanár-könyvtáros